

A Győri Ítéltábla a dr. felperes neve felperesnek dr. I.rendű alperes neve alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Győri Törvényszék 2020. február 3. napján kelt P.20.493/2019/12. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán -tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Köteles a felperes az illetéktügyben eljáró illetékes hatóság felhívására megfizetni az állam javára 48.000,- (Negyvennyolcezer) forint feljegyzett másodfokú eljárási illetéket.

A felperes viselje a másodfokú eljárásban felmerült költségeit.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1992. április 22. óta a **Város 1** Ügyvédi Kamara tagja. A perben nem álló dr. **ügyvéd 1** fizetési meghagyás kibocsátását kérte a jelen per alperesével szemben. A közjegyző előtti eljárásban, majd az ellentmondás folytán a PKKB előtt 17.P.54.338/2015. számon indult és 17.P.51.391/2016. számon folytatott eljárásában dr. **ügyvéd 1** jogi képviselőjeként a felperes járt el. Az alperes a 2016. június 24-én kelt 17.P.51.391/2016/3. számon iktatott ellenkérelmében előadta, hogy „A felperes követelésénekösszegszerűségét sem vezette le külön számítással, az engedményezéssel kapcsolatban előadottakat - ideértve a fizetési meghagyásban rögzítettek is -, nem tudom értelmezni. Meggyőződésem szerint az engedményezés kizárólag azt a célt szolgálja, hogy a felperes édesapja ügyvédi munkadíjat követelhessen. (ellenkérelem III. pont), valamint „A felperes perköltség igénye a követelés jogalapjának hiányában alaptalan. A felperesnek ügyvédi munkadíj címén perköltség biztosan nem jár, mivel jogi képviselője egyébként tényleges ügyvédi tevékenységet nem végez. Ennek elsődleges bizonyítéka, hogy a keresetlevélen szereplő pecséten feltüntetett címen - perbeli társasház - ügyvédi irodát sem tart fenn.” (ellenkérelem IV. pont). A PKKB-nak a jelen per alperesét 2.500,- forint és kamatai megfizetésére kötelező 17.P.51.391/2016/4. számú ítéletét a Fővárosi Törvényszék a 42.P.638.992/2016/5. számú ítéletével megváltoztatta és a keresetet elutasította.
2. A felperes a módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a felperesi jóhírnevet, ügyvédi munkát, tisztességes ügyvédi magatartást súlyosan sértő, valótlan tényről állított a PKKB előtt folyamatban volt eljárásban az ellenkérelme III. és IV. pontjában. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 250.000 forint sérelemdíj megfizetésére. Állította, hogy az alperes által megfogalmazott közlések a valóságnak nem megfelelő tényállítások.

3. Az alperes ellenkérelemében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a jelen perben sérelmezett nyilatkozatok nem tényállítások, hanem tényekből levont következtetések. Az ellenkérelmét nem kiragadott részleteiben, hanem összességében kell értékelni, azok az alperesnek a PKKB előtt indult perben elfoglalt álláspontját tükrözték.
4. Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az állam javára fizessen meg 21.000,- forint feljegyzett eljárási illetéket, az alperesnek 4.040,- forint perköltséget.
5. Ítéletének jogi indokolásában arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes kereseti kérelme tartalmilag a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:243. § és 2:45. § (2) bekezdése szerinti jóhírnév megsértésének megállapítására irányult. A Szegedi Ítéltábla Pf.I.21.143/2015/3. számú, a Kúria Pfv.IV.20.910/2016/4. számú, valamint a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.715/2015/3. számú ítéletére utalva kifejtette, hogy a jelen per tárgyát képező közlések csak akkor valószínűsíthetők meg jogsértést, ha azok nem kapcsolódnának a PKKB előtt indult eljárás tárgyához, vagy azok az alperes által is nyilvánvalóan tudottan valótlan tényállításokat tartalmaznak, illetőleg azok indokolatlanul durva, megalázó kijelentések foglalnának magukban. Ezzel szemben a jelen perben az állapítható meg, hogy a sérelmezett nyilatkozatok az alperesnek a jogi álláspontját tartalmazták, nem lépték át a PKKB előtt indult eljárás kereteit és nem tartalmaztak az alperes jobb tudomása ellenére nyilvánvalóan valótlan tényállításokat. Erre figyelemmel az alperes részéről nem állapítható meg jogsértés. A perköltségről az elsőfokú bíróság az 1952. évi III. törvény (Pp.) 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.
6. Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amiben annak hatályon kívül helyezését kérte. Sérelmezte, hogy a törvényszék határozatának indokolása egyoldalúan csak a felperes személyével és munkakörével kapcsolatban tartalmaz megállapításokat, arra azonban nem tér ki, hogy az alperes ítéltáblai tanácselnök. Az ítéleti tényállásból nem állapítható meg az sem, hogy a perben miért a Győri Törvényszék járt el. E hiányosságok a Pp. 3. § és 221. §-a szerint súlyos jogsértést valószínűsítenek meg.
Előadta, hogy az alperesnek ítéltáblai tanácselnökként a per tárgyát képező nyilatkozata megtételekor nyilvánvalóan tisztában kellett lenni azzal, hogy az alperes ügyvéd, aki a dr. **ügyvéd** Itől kapott meghatalmazás alapján ügyvédi munkát végez. A sérelmezett kijelentések nem véleménynyilvánításnak, hanem tényállításnak minősülnek. Az alperes lényegében azt állította a felperesről, hogy a Btk. 286.§-ába ütköző módon zugírász. Az alperes azt az állítását, hogy a felperes nem ügyvéd arra alapította, hogy a **Város 1 ...1** . szám alatti ingatlanban nem tart fenn irodát. A **Város 1** Ügyvédi Kamara bejegyzése szerint azonban az alperes ügyvédi irodája 1992. óta folyamatosan ezen a címen van nyilvántartva. Az ügyvédi iroda hiánya ugyanolyan tényállítás, mint az, hogy a felperes nem ügyvéd. E tényállításokat azonban az alperes nem tudta bizonyítani. Az elsőfok bíróság tévesen hivatkozott a Kúria Pfv.IV.20.910/2016/4. számú ítéletére, mert abból az következik, hogy a valótlan tényállításokat a jelen perben az alperesnek kellett volna igazolnia. A törvényszék nem volt figyelemmel sem az Alkotmánybíróság, sem az EJB gyakorlatára, sem a BH.1993.89. és a BH.2003.47. számú döntésében írtakra.
7. Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte arra hivatkozva, hogy az ténybelileg és jogi indokolását tekintve is megalapozott. Rámutatott, hogy a fellebbezés lényegében csak az ellenkérelem IV pontjában írtakkal kapcsolatban tartalmaz érvelést, ebből következően a felperes maga sem vitatta, hogy az ellenkérelem III. pontja

vonatkozásában a törvényszék helytálló döntést hozott. Előadta, hogy a felperes gyermekei számos - utóbb alaptalannak, illetve eredménytelennek bizonyult - peres és fizetési meghagyásos eljárást indítottak ellene: Ezek egyike volt a jelen per tárgyát képező eljárás, amiben az alperes jogosult volt a perköltségigénnyel kapcsolatos védekezését előterjeszteni. Álláspontja szerint a felperes az a per tárgyát képező beadványok tartalmát tévesen értelmezi. Az alperes nem állította, hogy a felperes nem ügyvéd, illetve hogy ügyvédi tevékenységet egyáltalán nem végez. A peres eljárás keretein belül maradv a alperes mindössze a perköltség igény megalapozatlanságával kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a kérdéses időszakban az adott címen a külvilág számára elérhető információk alapján nem lehetett arra következtetni, hogy a felperes a 1145 **Város 1 ...1** . szám alatti társasházban ügyvédi tevékenységet folytat.

8. Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy a Fővárosi Törvényszék 42.Pf.638/992/2016/5. számú ítéletével jogerősen befejeződött per az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 149. § (4) bekezdésére és 142. §-ára alapított megtérítési igény tárgyában folyt. Az 1145 **Város 1 ...1** . szám alatti társasházban a jelen per felperese és alperese rendelkezik társasházi külön és közös tulajdonnal. A PKKB előtti peres eljárásban engedményezés folytán felperesként eljár dr. **ügyvéd 1** a felperes lánya.
9. Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú ítélet az érdemi felülbírálatra alkalmas, a fellebbezés nem alapos.
10. A felperes a fellebbezésében - amint arra a fellebbezési ellenkérelem is rámutatott - csak az ellenkérelem IV. pontjának értelmezésével, valóságtartalmával kapcsolatban fejtette ki részletesen az álláspontját, ugyanakkor az általa hivatkozott, a hatályon kívül helyezés okaként megjelölt szabálysértések valamennyi, a per tárgyává tett alperesi közléssel összefüggésbe hozhatók. A felperes fellebbezési kérelme a teljes elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult, ezért a másodfokú eljárásban az ítélet tábla eljárása nem korlátozódott az ellenkérelem IV. pontja tárgyában hozott döntésre.
11. A fellebbezésben hivatkozott Pp. 221. §-a szerint az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével és hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyek a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem találta bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Ebből következően az ítélet indokolásában nem szükséges feltüntetni valamennyi eljárási cselekményt, így a fél által a bírósággal szemben előterjesztett elfogultsági kifogás tényét és az azzal kapcsolatban lefolytatott eljárást sem. A fellebbezésben meghivatkozott Pp. 3. §-a az indokolási kötelezettség vonatkozásában értelmezhetetlen.
12. A PKKB előtt indult perben az alperes nem ítélet táblai tanácselnökként, hanem társasházi tulajdonostársként járt el. Az alperes hivatásának akkor lehetne jelentősége a jelen perben, ha a sérelmezett kijelentések olyan, a PKKB előtt indult per szükségszerű kereteit meghaladó vagy nyilvánvalóan valótlan tényállítások lennének, amelyekkel kapcsolatban az lenne megállapítható, hogy azokat az alperes az általa gyakorolt hivatásra is figyelemmel jobb tudomása ellenére tette meg. A felperes adatainak az indokolás tényállásában való szerepeltetése ugyanakkor azért szükséges, mert ezekhez képest vizsgálható az alperesi állítás valóságtartalma, illetőleg az, hogy az ismert tények alapján az alperes által megfogalmazottak mennyiben voltak

okszerűek. Ezért volt szükséges a másodfokú eljárásban az elsőfokú ítélet tényállásának kisebb kiegészítése.

13. Mindezekre tekintettel a fellebbezésben írtakkal ellentétben nem állapítható meg olyan lényeges eljárási szabálysértés, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.
14. Az elsőfokú ítélet szövegében idézi a felperes pontosított kereseti kérelme szerint a jelen per tárgyat képező kijelentéseket. A sérelmezett közléseknek a felperes előadásától eltérően nem lehet azt a jelentést tulajdonítani, hogy az alperes azt állította volna, hogy a felperes nem ügyvéd. Az alperes - amint arra az elsőfokú bíróság is helytállóan rámutatott - egy folyamatban lévő peres eljárásban a perbeli védekezése részeként állította, hogy a felperes és lánya között létrejött engedményezési szerződés milyen célt szolgál. A „meggyőződése szerint” kitétel az alperes szubjektív tudattartamára és nem objektív fennálló tényre utal. A Pp. 75. § (1) bekezdéséből következően perköltségként a felek célszerű és jóhiszemű pervitelével kapcsolatban felmerült költség számolható el. Az alperes azzal, hogy az engedményezésnek perköltséget generáló hatást tulajdonított abbéli álláspontját fogalmazta meg, hogy a PKKB előtt indult eljárásban a felperes által támasztott perköltség igény nem megalapozott. Ezzel pedig a per szükségszerű kereteit nem haladta meg.
15. Az ellenkérelem IV. pontjában írtakat a PK 12. számú számú állásfoglalás II. pontjának a személyiségi perekben is alkalmazandó szempontrendszer alapján kell vizsgálni (BH.2007.117.). Az az állítás, hogy a felperes tényleges ügyvédi tevékenységet nem végez, az ellenkérelem IV. pontjának teljes szövegéből következően a felperes által képviselt peres fél perköltség igénye vonatkozásában értelmezendő. A sérelmezett kijelentés nem azt jelenti, hogy a felperes - bármilyen okból is - egyáltalán nem végez ügyvédi tevékenységet, jogi képviselőként el sem járhatna, mert nem ügyvéd, hanem azt, hogy az adott eljárásban ugyan jogi képviselőnek minősül, de valójában az eljárása az általa képviselt fél perköltség igényét nem teszi alapossá. A 2016. június 24-én kelt 17.P.51.391/2016/3. szám alatti iktatott ellenkérelmet a 2016. június 29-i tárgyaláson a jelen per felperese megkapta. A jelen perben a 2019. január 22-én tartott tárgyaláson megtett alperesi nyilatkozatról a Fővárosi Törvényszék 65.P.23.444/2018/6. számú jegyzőkönyvének 2019. február 5-i kézbesítésével a felperes értesült. A felperes ehhez képest nem vitatta azt az alperesi állítást, hogy az ellenkérelem IV. pontjában foglaltakra az alperes arra tekintettel fogalmazta meg, hogy a **Város 1...1.** szám alatti társasházban az ellenkérelem előterjesztésekor a felperes ügyvédi irodájának a táblája nem volt kihelyezve. E nem vitatott tényre tekintettel a perköltségigénnyel szemben előterjesztett védekezés körében nem volt okszerűtlen a PKKB előtt indult perben az alperesnek az az állítása, hogy a felperes ügyvédi tevékenységet nem folytat, hiszen az általa megjelölt címen semmilyen jel nem utal arra, hogy ott ügyvéd tevékenykedne. A jogi képviselő perbeli tevékenységének minősítése a perköltséggel kapcsolatos igény megalapozottságával kapcsolatban olyan jogi álláspont, vélemény, ami a per szükségszerű kereteit ugyancsak nem lépi át.
16. A fellebbezésben írtakra tekintettel az ítélet tábla szükségesnek tartja hangsúlyozni, hogy a felperes nem hivatkozhat eredménnyel a 13/2014. (IV.18.) AB. határozatban írtakra. A jelen perben elsődlegesen nem csak annak volt jelentősége, hogy az alperesi közlés tényállítás vagy véleménynyilvánítás-e, hanem a bíróságnak azt is vizsgálnia kellett, hogy az alperesi nyilatkozat meghaladta-e a per szükségszerű kereteit vagy sem. Osztja az ítélet tábla a törvényszék álláspontját azzal kapcsolatban, hogy a per szükségszerű kereteit meg nem haladó véleménynyilvánítás, valótlán tényállítás csak abban az esetben valósít meg személyiségi jogsértést, ha az azt megfogalmazó peres fél jobb tudomás ellenére állított valótlant, vagy az

által ismert tények ellenére fogalmazott meg nyilvánvalóan téves, okszerűtlen következtetést. A fentiekben kifejtettek szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a jelen perben sérelmezett közlésrészletek nem tényállításnak, hanem véleménynyilvánításnak minősülnek.

17. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a felperes ugyan hivatkozott az EJEK gyakorlatára, de nem jelölt meg olyan az EJEK által hozott ítéletet, amely a jelen ügyben más döntés alapjául szolgálhatna.
18. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság érdemben helyes döntését az ítélőtábla az Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
19. A másodfokú eljárásban vesztes felperes a Pp. 239. § és 78. § (1) bekezdés alapján viseli saját költségeit. A feljegyzett fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdés alapján köteles az állam javára megfizetni. Az alperesnek a másodfokú eljárásban perköltsége igazoltan nem merült fel, ezért e körben az ítélőtábla a döntéshozatalt mellőzte.

Győr, 2020. június 19.

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Szalay Róbert sk.
előadó bíró

. Szabó Péter sk.
bíró